Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG
16-10-52

KUIFJE

42

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

Koelbloedigheid

SPRINGEN ! Spring ! commandeerde luitenant L.H. Hammond aan zijn valschermjagers.

De ene na de andere sprong uit het vliegtuig en de valschermen wiegden als reuzepaddestoelen in de blauwe hemel. De voorlaatste man die uit het legervliegtuig sprong was corporaal Charles Douglas. Zijn valscherm zette zich eveneens prachtig open.

Plots voelde de corporaal een schok. Hij keek naar boven, en zag dat zijn luitenant op zijn parachute terecht gekomen was ! De officier schommelde even, en gleed dan van het broze dak, langs zijn corporaal Charles Douglas. Deze verloor zijn koelbloedigheid niet, greep de koorden van het valscherm van zijn luitenant, en kon de fatale val breken !

— Ik heb u vast, sir ! riep Charles Douglas.

— God zij dank ! zuchtte luitenant Hammond.

Meer kon hij na zo'n emotie niet zeggen.

Bij het vallen brak luitenant Hammond evenwel zijn rug, en werd opgenomen in het veldhospitaal. Maar het was gelukkig niet erg. Zijn leven was gered en dat was 't voornaamste.

— Ik dank mijn leven aan corporaal Douglas, verklaarde de luitenant aan zijn oversten.

De corporaal kreeg een hoge onderscheiding voor zijn buitengewone koelbloedigheid.

En die was ten volle verdiend.

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Maria van de Walle, Geeraardsbergen. — Hartelijk dank voor je gelukwensen voor onze geïllustreerde reportage over het drama van La Pierre Saint-Martin. « Kuifje » heeft maar één wens : **steeds beter, groter en interessanter te worden en de banden met zijn ontelbare lezers, waar ze ook mogen wonen, nauwer toe te halen.** Nogmaals hartelijk dank.

Bert Jippes, Katwijk aan Zee. — Het zal je waarschijnlijk genoegen doen de fotoreportage over het Salon van de Jeugd in ons blad aan te treffen. Ik wens je een spoedig en totaal herstel en heb je een reeks proefnummers van ons blad laten opsturen. Met mijn hartelijkste groeten en herhaalde wensen voor een totaal herstel !

Max Boile, Amsterdam. — Oostenrijk is een zeer mooi land. Ik houd er ook veel van, en hoop er nog dikwijls terug te keren. Ik heb je de gevraagde adressen opgestuurd. Ik wens je veel succes. Met mijn beste groeten.

Dirk Christiaens, Etterbeek. — Hartelijk dank voor je vriendelijke verjaardagswensen. Laat me eens weten wat je liefst leest in Kuifje ? Beste dank bij voorbaat.

Leo Vaerman, Brussel. — Hartelijk dank voor je vriendelijk kaartje. Ik wens je een spoedig en totaal herstel !

Dirk Derijck, Hasselt. — Wanneer je naar Brussel komt, mag je steeds even langs de redactie lopen. Er is altijd iemand die je graag zal ontvangen. Met mijn beste groeten.

Marieke Draps, Gent. — Ja belofte maakt schuld, inderdaad. Maar ik zal mijn belofte houden ! Rond Nieuwjaar hoor je daar meer over. Nog wat geduld.

Frans van den Berg, Overmere. — Raymond Reding is van Franse nationaliteit, maar hij woont sinds jaren te Brussel. Tot genoegen.

Erik Leroy, Kortrijk. — In December verschijnen verschillende albums van onze tekenaars. Binnenkort krijg je daar nieuws over.

Marcel van de Wiele, Evere. — Je bekommernis om die jongen heeft me werkelijk ontroerd. Ik zal je zeker helpen. Met mijn beste groeten.

Erik van Walle, Maldegem. — Hartelijk welkom in de grote Kuifje's familie ! Vergeet niet dat een goed clublid als voornaamste taak heeft nieuwe leden te werven en « Kuifje » in zijn omgeving beter te doen kennen. Want hoe meer vrienden, hoe meer vreugd !

Marise van Rijckeghem, Gent. — Beste groeten aan de hele familie. Hartelijk gefeliciteerd met je nieuw zusje. Help er goed voor zorgen !

Jan van Berge, Oostende. — Ja, je stad is er tijdens de laatste twee jaren fel op vooruit gegaan, en weer op weg om haar vroegere plaats als grote Europese badstad in te nemen. Het Casino is inderdaad zeer mooi. Met mijn beste groeten.

Frans De Rijck, Leuven. — We zorgen er voor dat alles in orde komt. Met mijn beste groeten.

Hou nu op met die grappen ! We moeten vertrekken ! Voorwaarts, mars !

De oom van Everzwijn heeft de Hertenpatrouille uitgenodigd een reis met zijn yacht te maken. Dat bespaart hem de bemanningskosten.

Met 'n bloem op de hoed en 'n TISSOT-uurwerk om de pols.

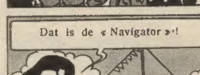
Een uur later zijn onze vrienden in Antwerpen, waar oompje reeds wacht...

Wat hebt u veel galons, mijnheer !

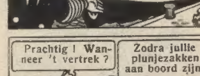
Ja, kinderen, als je gezagvoerder bent van zo'n boot verdien je die ook!

Dat is de « Navigator » !

Prachtig ! Wanneer 't vertrek ?

Zodra jullie plunjezakken aan boord zijn!

(Wordt voortgezet.)

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit :* Lombardstraat, 24, Brussel — P.Ch.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

ABONNEMENTSPRIJZEN :	*België*	*Buitenland en Belgisch Congo*
Abonnement drie maanden	70.— frs.	80.— frs.
Abonnement zes maanden	135.— frs.	155.— frs.
Abonnement één jaar	265.— frs.	300.— frs.

KUIFJE-Holland - Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonnementsprijs : fl. 4 per kwartaal.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Cori werd door de Spanjaarden gevangen genomen en verplicht inlichtingen te verstrekken over de vloot van Piet Hein. Cori kon echter ontsnappen en opgepikt worden door een schip van de Hollandse vloot...

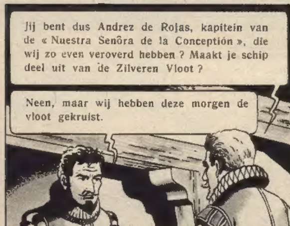

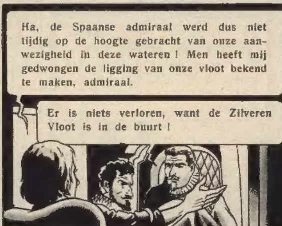

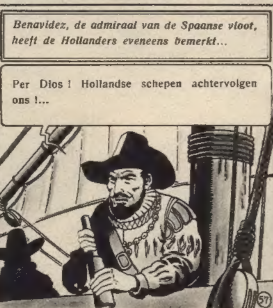

(Wordt voortgezet.)

De Chinees met de rode mantel

De zoon van Raveschot werd ontvoerd. Rik en Rita hebben de kidnapper gezien op het ogenblik dat hij het huis van de rijke fabrikant verliet met een groot pak in de armen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

(Wordt voortgezet.)

Tijl Uilenspiegel

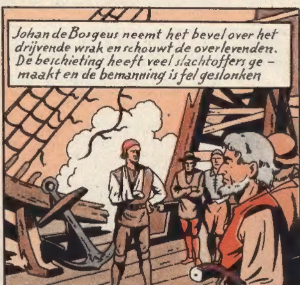

Spaanse artillerie beschoot het geuzengaljoen in het Zwin. Zwaar beschadigd slaagt het er in de open zee te bereiken...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

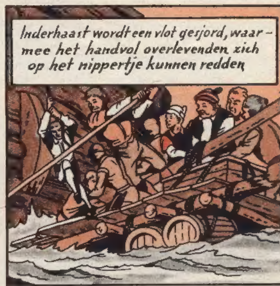

Onder het zuiderkruis

VIJFTIEN dagen lang liep ik achter de gorilla's van Karoesi aan en ik geloof dat het me gelukt is hen op de gevoelige plaat de brengen. De gorilla was een van de laatste dieren waarvan men nooit een kleurfoto had kunnen maken. Indien mijn opnamen geslaagd zijn, zal ik kunnen uitpakken met een enige film !

Een gorilla die er toch niet zo vriendelijk uitziet !

Over de gorilla's worden allerlei legenden verspreid. Men heeft er bloeddorstige monsters van gemaakt die mensen met haar en huid oppeuzelen. Misschien kunnen mijn belevenissen er toe bijdragen deze legenden de wereld uit te helpen. Maar laat ik beginnen bij het begin :

Toen ik te Costermanstad, de hoofdstad van Kivoe, aankwam, deelde ik aan enkele mensen, die de streek goed kennen, mijn plannen mee. Ze haalden medelijdend de schouders op en antwoordden me :

— Wij wonen hier reeds tien jaar en hebben nog nooit een gorilla te zien gekregen ! Een bosbouw-ingénieur had er ooit één gezien, hij wist te vertellen dat ze in het massief van de Kahoesi talrijk waren en hielp me bij het uitrusten van een karavaan.

De enige mensen die over de gorilla's iets afweten zijn de Pygmeeën, want zij eten er van tijd tot tijd een op, alhoewel dat streng verboden is. De gorilla's zijn zo zeldzaam geworden, dat het verboden is ze te jagen, maar prent dit de Pygmeeën in het hoofd ! Sedert duizenden jaren immers beschouwen zij het vlees van de gorilla als een delicatesse...

Voor 50 kg. zout, een hoop afval van vlees, een levende geit en enkele risten bananen, kon ik twaalf Pygmeeën vinden die met me mee wilden gaan. Ik moest bovendien ook nog plechtig beloven hen een reusachtige matabich te geven indien ik een foto van een gorilla zou kunnen maken. Wat ze wensten als fooi ? Heel eenvoudig : een koe !

Waar waren nu die gorilla's ? Met grote gebaren brachten de dwergnegers me aan het verstand, dat er nog enkele families leefden in de bergen op een hoogte van 2.000 tot 2.500 meter. Ze verhuizen bestendig van de ene hoek naar de andere op zoek naar fruit, kruiden en schors van zekere bomen.

Nu weten jullie meteen dat de gorilla geen vleeseter is en het bloed van zijn slachtoffers niet uitzuigt ! De gorilla is zeer schuw en hij is zeer bang van het wreedste dier der Schepping : de mens. Neen, aan de mens heeft hij geen goede herinneringen bewaard en hij gaat hem zoveel mogelijk uit de weg...

Boelindi, de chef van de Pygmeeënkaravaan, toonde me op zijn arm een litteken van ongeveer 15 cm. Daar had een gorilla eventjes zijn tand ingezet. Gelukkig voor Boelindi had een kameraad zijn lans in de buik van de gorilla kunnen werpen en het reusachtig dier was gevlucht.

M'n familie bleef bij het Kivoemeer en alleen Louis en Philippe vergezelden me om de beurt en derwijze dat ik steeds een verbindingsagent had.

We sloegen ons kamp beurtelings aan de voet van de Biega, de Boea-Koeloemisa en de Kahoesi op en sliepen in de auto — indien we zo ver hadden kunnen rijden — in de grote tent of onder de blote hemel. Iedere morgen luidde de vraag : « Waar is de N'gadi ? » Dat is gorilla in de gewesttaal.

Soms was ik om vier uur reeds te been, marsjeerde de hele dag, at een stuk uit de vuist of een handvol maïs zoals mijn zwarte gezellen. De enige wegen, die we konden gebruiken, waren deze door de olifanten gebaand. We moesten steile hellingen op, haast vertikaal weer dalen, we moesten ons doorheen het dichte struikgewas worstelen, werden door reusachtige brandnetels gestoken en gebeten door rode en zwarte mieren...

De Pygmeeën wezen me het voedsel aan dat de gorilla's gebruiken en hun nesten, die ze iedere avond maken en gelijken op een ooievaarsnest. Sommigen staan op de grond, terwijl andere — heel zeker voor de schildwachten — vijftien meter hoog liggen. Wij volgden hun onwelriekende sporen... Ik geloof dat de gorilla's niets anders doen dan planten en vruchten eten en deze verteren !

Eindelijk vonden we verse sporen ! Heel voorzichtig slopen we vooruit tot een kreet het bloed in onze aderen deed stollen... we hoorden heel de familie gorilla, die door een schildwacht verwittigd was, vluchten door het struikgewas, zo dicht en zo donker als een tunnel...

Voor ons was het een goede les. We hadden nu de kreet van de gorilla gehoord en zouden er een volgende keer niet meer van schrikken !

En verder ging de tocht. In de late namiddag van de volgende dag toonde een Pygmee me, op ongeveer 300 meter voor ons, een behaard monster, zo groot als een beer die met verbazende lenigheid de helling opklom... de gorilla liep op handen en voeten, steunde daarbij op de armen. In mijn ogen was dit dier, alhoewel ik het slechts enkele seconden kon gadeslaan, zo indrukwekkend en machtig als een olifant...

Dat gaf ons weer moed. De volgende dag vonden we opnieuw sporen die ons weer tot vlak onder de neus van de dieren leidden. Mijn dwergnemers omsingelden de gorilla op tamelijk onvoorzichtige wijze... het dier stootte zijn kreet uit — waarmee hij zijn tegenstander schrik wil aanjagen en die voor hem tevens het sein tot de verdediging is — sprong naar ons toe, stootte N'Dendere op zij, haalde hem een stuk vlees uit de schouder zo groot als een kinderhand, en verdween bliksemsnel in het woud. Weer liep en sprong deze gorilla op vier poten...

N'Dendere kon niet opstaan. Ik reinigde de wonde en verbond ze zo goed ik kon. Ze was wel breed, maar niet diep en bloedde gelukkig niet erg. Na vier uren gaans kwamen we terug aan ons vertrekpunt, waar ik de wagen had laten staan. N'Dendere sleepte zich voort steunend op zijn beide lansen; hij wou niet dat we hem droegen. Het hospitaal was slechts dertig kilometer van onze basis verwijderd en ik bracht er mijn ongelukkige kameraad heen. De wonde werd dadelijk hernaaid en degelijk verbonden en thans ziet men er haast niets meer van !

Hij lust graag vruchten en groen.

Hij loopt op handen en voeten...

Het spreekt vanzelf dat de moed er uit was, maar ik wou het nog niet opgeven. We hadden nu door schade en schande geleerd en moesten zorgen het de volgende keer beter te doen. Op dat ogenblik had ik reeds 100 uren mars achter de rug, en over welke wegen ! De bosbouwingenieur vergezelde me die keer met een vriend en ook Louis was van de partij. Pierlot had een karabijn 350, dat hij slechts in uiterste nood zou gebruiken, en zijn vriend had een automatisch pistool, een Mauser 9 mm. meegebracht. Louis zou magnesiumtoortsen ontsteken om de gorilla's op afstand te houden, of om de opnamen te vergemakkelijken indien het te donker zou zijn. Aldus bewaakt kon ik werken als in een studio...

In plaats van zich naar alle kanten te verspreiden, zouden de Pygmeeën in twee groepen bij elkaar blijven, de eerste groep vóór, de tweede groep achter ons.

Om vijf uur 's morgens waren we vertrokken en om drie uur 's namiddags kregen we de gorilla's eindelijk in het vizier... Ditmaal liep alles op wieltjes. Heel stil slopen onze dwergnegers nader. In de bomen heerste een grote bedrijvigheid. Plotseling wees Louis me een grote gorilla die schrijlings over een tak zat en rustig aan jonge planten peuzelde...

Spieren dat zo'n dier heeft ! Daartegen zijn de catchsterren van het Sportpaleis nog kleine jongens, hoor ! Het dier wierp een onrustig blik in onze richting, hij had blijkbaar het gezoem van de camera gehoord. Langzaam daalde hij de boom af. Zou hij aanvallen of vluchten zoals de vorige dagen? Pierlot schoot in de lucht en Louis ontstak een toorts... Het dier liep verder het woud in... De Pygmeeën dansten en zongen want ik had mijn opnamen kunnen maken en zij kregen de koe !

Wij waren zo blij als onze gidsen en al was ik ook 15 kg. vermagerd in twee weken, ik was trots op mijn werk ! Duizenden mensen zullen weldra op het zilveren scherm een der zeldzaamste en minst gekende dieren ter wereld, kunnen zien.

(Wordt voortgezet.)

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

Na de schipbreuk van de « Covenant » spoelde David aan op een eiland nabij de Schotse kust. Hij wil zijn vriend Alan terugvinden. Hij stapt in de boot van Neil Mac Rob, een vriend van Alan Breck...

(1) « Wij zullen Lochaber niet terugzien », dodenzang.

(Wordt voortgezet.)

IN 3 u. 26' VLIEGT DE "CANBERRA" OVER DE ATLANTISCHE OCEAAN

WIE KENT DE "CANBERRA"?

HET is een bombardementsvliegtuig, standaardtype, van de R.A.F. en uitgerust met twee reactiemotors Rolls Royce « Avon », met ieder een vermogen van 3.000 kg. en een bemanning van twee of drie koppen. De snelheid van dit toestel blijft geheim, doch officiële experten schatten ze op 960 km. per uur. Spanw. : 19,50 m., lengte : 20,50 m., hoogte : 4,75 m., oppervlakte : 89 m2, totaal gewicht : 20 ton. Voor de vlucht van 26 Augustus was het toestel niet voorzien van speciale reservoirs en heeft de vlucht met zijn normale brandstof verwezenlijkt. Dat is een goed punt voor de « Canberra » !

ONTBIJT IN EUROPA, MIDDAGMAAL IN AMERIKA EN AVONDETEN IN EUROPA
De bemanning van de « Canberra » gekiekt na hun aankomst in Aldergrove. Van links naar rechts : commandant Dennis Watson, navigator; colonel Ronald Beamont, gezagvoerder; luitenant Peter Hillwood, piloot.

Een Reis zonder Geschiedenis

VOOR de eerste maal werd de Noord Atlantische Oceaan overvlogen in drie uur en zes en twintig minuten. Voor de eerste maal gelukte een vliegtuig er in van Europa naar Amerika en terug te vliegen in dezelfde dag ! De heen- en terugreis werd volbracht in tien uur, waarvan acht uur vlucht. Wanneer men bedenkt dat men 4 uren nodig heeft om met de trein van Brussel naar Amsterdam te rijden, staan we perplex over de prestatie van de « Canberra », die in één dag 6.650 km. aflegde. Het toestel steeg op te Aldergrove, in Noord Ierland, om 5 u. 34 m. Greenwichtijd en landde te Gander « Newfoundland » na een vlucht van 4 u. 34 m. De « Canberra » had gevlogen met een gemiddelde snelheid van 729 km. 600 m. per uur, ondanks de sterke wind, die een snelheid van 200 km. per uur bereikte. Na twee uur, net de tijd om de werktuigkundigen toe te laten de reservoirs weer vol brandstof (petroleum voor straalvliegtuigen) te tanken, steeg de « Canberra » op en streek te Aldergrove neer na drie uur zes en twintig minuten. De gemiddelde snelheid van deze reis was 969 km. per uur. De recordvlucht over de Atlantische Oceaan van het Westen naar het Oosten was hiermee volbracht. De kerels die dit staaltje volbrachten waren colonel Beamont, chef-piloot, luitenant Peter Hillwood, die het vliegtuig tijdens de terugreis bestuurde, en commandant Denis Watson, navigator. Ze waren natuurlijk heel fier, want zij waren immers de eerste piloten die eventjes over- en weer over de plas vlogen !

Op het ogenblik van de start in Ierland was het weder ongunstig en de weerkundige dienst van het vliegveld raadde de reis af.

— Ik verkies te vertrekken, zei Beamont, de wind zal ons tijdens de heenreis hinderen, doch tijdens de thuisvlucht werkt hij dan in ons voordeel !

Tijdens de reis geraakte het radiotoestel onklaar en de piloten konden de verbinding met de weerkundige schepen niet tot stand brengen. Een Amerikaanse boot kon het vliegtuig in zijn radarscherm opvangen, toen het zich op 2.000 km. van de Ierse kust bevond.

BEAMONT VERTELT DE REIS

— Het opstijgen geschiedde heel normaal. De wind was erg krachtig, net zoals de meteorologen het ons gemeld hadden. Ondanks deze kleine tegenslag verliep de tocht naar Newfoudland glad. Te Gander was het weer veel beter. We bleven langer op het vliegveld dan voorzien, daar onze radio moest hersteld worden. Tijdens de terugreis steeg Hillwood dadelijk tot op een hoogte van 12.000 meter en profiteerde van een gunstige wind. Toen de kust van Ierland naderde, daalden we.

De reporters, die naar het vliegveld gekomen waren, noteerden ijverig doch waren enigszins teleurgesteld over het verhaal van Beamont. Het was zo effen en zakelijk. Beaumont moet het opgemerkt hebben, want hij voegde er lachend aan toe :

— De beefsteak, die men ons in Gander opdiende, was buitengewoon lekker en voor ons diner brachten we van ginder een mooie zalm mee !

ENGELAND IS FIER

De Engelsen zijn natuurlijk geweldig trots op hun « Canberra » en zijn piloten. Diep onder de indruk hebben de luchtvaartexperten van Amerika opdracht gegeven de grote werken, die thans aan het vliegveld van New York uitgevoerd worden, stop te zetten. Ze willen eerst al de wijzigingen bestuderen, die de snelle ontwikkeling van de straalvliegtuigen met zich brengen.

HET ONMOGELIJKE WORDT MOGELIJK :

LANDEN VOORALEER OP TE STIJGEN !

DE verwezenlijking van de « Canberra » opent verre horizonten. In dit verband verklaarde professor Hall, een bekend Engels geleerde :

— We zijn nog niet aan het einde van onze verrassing !

— Denkt u, professor, dat het mogelijk is vliegtuigen te bouwen, die zo snel zouden vliegen als de aarde om haar as wentelt en dus in Amerika zouden landen vóór het uur waarop ze in Engeland opstegen ?

— Op onze breedtegraad bedraagt de snelheid waarmee de aarde om haar as wentelt 1.180 mijlen per uur. Men mag dus die vraag bevestigend beantwoorden. De « Canberra » bleef er trouwens niet ver af ! Het toestel vloog inderdaad bijna met de zon mee.

DE HEREN VAN BEERSEL

In het jaar onzes Heren 1488 kwam het volk van Brussel in opstand tegen Maximiliaan van Oostenrijk, de heer der Nederlanden. De toenmalige heer van Beersel, Hendrik II van Witthem, verdedigde zo trouw zijn leenheer dat hij zich de woede van de Brusselaars op de hals haalde. Tot twee maal toe belegerden zij zijn kasteel te Beersel. De eerste maal werden ze afgeslagen, maar toen ze drie maanden later weer het beleg kwamen slaan, moesten de moedige verdedigers zich overgeven. Het kasteel werd geplunderd en vernield en de dappere bevelhebber, de Bourgondische kapitein de Ramilly, werd op de Grote Markt van Brussel opgehangen. De opstandige Brusselaars werden enkele maanden later verslagen, en zij moesten het hotel van de heer van Beersel te Brussel, dicht bij het stadhuis, heropbouwen. Het hotel van de heren van Beersel werd mooier en groter opgetrokken dan het vroeger geweest was. In de XVIIe eeuw verkochten de heren van Beersel hun huis te Brussel en er werd een pandjeshuis van gemaakt, dat aan de straat waarin het stond een naam gegeven heeft : de « Lombardstraat ». (Lombard was een synoniem voor pandhouder.)

Waterspiegeling.

De trotse burcht van Beersel.

DE GROTE TIJD VAN BEERSEL

HET kasteel van Beersel werd gebouwd rond de jaren 1300 door Godfried van Hallebeke, een trouw dienaar van hertog Jan II van Brabant, die zijn leenman met talrijke gunsten overlaadde. Van hertog Jan II kreeg de heer van Hallebeke de opdracht ten Zuiden van de Brabantse hoofdstad een burcht te bouwen ter verdediging van de stad tegen de Vlamingen, die voortdurend Brabant binnenvielen.

Het slot van Beersel kreeg zijn eerste belegering te verduren van de Vlaamse graaf Lodewijk van Male. De belegering werd afgeslagen door Hendrik van Stalle, de schoonzoon en opvolger van Godfried van Hallebeke. Toen de Vlamingen het enkele jaren later opnieuw belegerden, slaagden ze er in het in te nemen en te vernielen. De burcht werd het jaar daarop reeds hersteld en kwam daarna in de handen van Jan van Witthem, een kleinzoon van hertog Jan II van Brabant. Jan I van Witthem werd seneschalk van Brabant (eerste luitenant van de hertog). Zijn oudste zoon Hendrik I van Witthem bekleedde eveneens hoge functies aan het hof van Brabant, en aan dat van hertog Philips de Goede van Bourgondië, die heer der Nederlanden geworden was. Hendrik, de tweede van die naam in het geslacht van Witthem, volgde zijn vader op, als heer van Beersel, maar leefde niet lang. Zijn zoon Hendrik III bouwde voor zijn vader een prachtig praalgraf dat in de kerk van Beersel bewaard wordt. Hendrik III heeft het prestige van de machtige heren van Beersel nog opgevoerd. Luister maar even naar al zijn titels. Hij was niet alleen **heer van Beersel**, maar eveneens van **Ruisbroek, Eigenbrakel, Overijssche, Boutersem, Petit Rœulx** en **Couvin.** Hij werd tot **ridder** geslagen **van de orde van het Gulden Vlies**, de hoogste en machtigste van het Europa uit die tijd. Hendrik III werd **lid van de regentieraad**, die de Nederlanden moest besturen tijdens de afwezigheid van de Grote Hertog van het Westen. Na raadsheer geweest te zijn van Maximiliaan van Oostenrijk, bekleedde hij dezelfde hoge functie aan het hof van Philips de Schone die hem tot **gouverneur** van zijn zoon, de latere Keizer Karel V aanstelde ! Groot geworden hield Keizer Karel zijn gewezen gouverneur aan zijn hofhouding verbonden als **kamerheer.** Een schitterender carrière aan het Bourgondisch en keizerlijk hof kan men zich moeilijk voorstellen.

DE GROTE TIJD DER NEDERLANDEN

TIJDENS het leven van Hendrik III van Witthem, kende het slot van Beersel het hoogtepunt van zijn geschiedenis. De schatrijke keizerlijke raadsheer gaf er echte Bourgondische festijnen, jachtfeesten, steekspelen, waarbij al wat naam en geld had in het machtige Brabant van zijn tijd, het als een eer aanzag aanwezig te zijn. Niet alleen Brabant en Beersel kenden toen een gouden tijd, heel de Lage Landen bij de zee deelden in de voorspoed die het Bourgondisch Huis in onze gewesten opgevoerd had. Gent en Luik telden toen meer dan honderd duizend inwoners, wat zeer veel was in de XVIe eeuw ! Antwerpen had er niet minder dan twee honderd duizend ! De hoogovens van Luik waren toen de voornaamste van de wereld, en in Antwerpen deed men in één maand meer zaken dan in Venetië in twee jaar !

Willy Vandersteen bestudeert het decor van zijn verhaal.

EEN HELE PLEIADE VAN MACHTIGE HEREN

bewoonden het slot van Beersel van Hendrik III van Witthem. Vooreerst zijn zoon Philips, die de eerste aanval van de Brusselaars in 1491 afgeslagen had, en het na de vernieling herbouwde. Philips van Witthem werd eveneens raadsheer van Keizer Karel V. Hendrik IV vervulde de functie van **Amman** van Brussel, en genoot evenals zijn vader en grootvader het vertrouwen van Keizer Karel V als **raadsheer** en **kamerheer.** Zijn kleinzoon Jan II van Witthem maakte deel uit van het Eedverbond der Edelen, was **opperjachtmeester** van Brabant en stond in het begin van de Vrijheidsstrijd der Nederlanden aan de zijde van de prins van Oranje. Als kolonel van de Brabantse Statenvendels trachtte hij de Spaanse Furie te Antwerpen te vergeefs te beletten.

Van 1585 tot 1606 werd het slot van Beersel bewoond door monniken van de abdij van Zevenbronnen. Maria van Witthem, de dochter van Jan II van Witthem, trad in het huwelijk met een prins van Epinoy. Haar zuster huwde met een Bourgondische edelman, en hun dochter huwde eerst met een familielid van kardinaal Granvelle en daarna met Karel IV van Lotharingen. In 1660 trad hun dochter in het huwelijk met Karel Eugeen van Arenberg, hertog van Aarschot en Croy.

GROOTHEID EN VERVAL

HET kasteel van Beersel bleef in het bezit van heren van Arenberg van 1610 tot 1849.

In 1770 werd het verhuurd aan een kapitein. In 1755 werd het bewoond door een priester, wiens meid als heks aanzien werd.

In 1818 werd er een katoenfabriek in ondergebracht. Daarna dacht men er aan het slot af te breken. Men begon er mee, maar de werken werden stop gezet, omdat de afbraak te duur kwam.

Bijna een eeuw lang was de destijds machtige burcht van Beersel een romantische ruine, die o.m. in 1877 door Victor Hugo werd bezocht die er een gedicht aan wijdde.

In 1849 trad Maria Nicolette van Arenberg in het huwelijk met Karel de Merode, een oude Rijnlandse familie die zich in de XVe eeuw te Westerloo had gevestigd.

In 1928 stond gravin Henriette de Merode het kasteel van Beersel af aan de **Vrienden van het Kasteel van Beersel** die dadelijk met de wederopbouw naar oude plannen van de burcht begonnen.

In 1939 was het kasteel helemaal hersteld en sinds de oorlog is het de geliefde uitstap van de Brusselaars geworden.

Zoals we bij de aanvang schreven is de geschiedenis van het kasteel van Beersel door zijn heren en wederwaardigheden nauw verbonden met de geschiedenis van ons land. De grootste families hebben er geleefd : Witthem, Berg, Lotharingen, Arenberg, de Merode... Het kende de luister van de Middeleeuwse jachtstoeten en steekspelen, had belegeringen te doorstaan, was het toneel van echte Bourgondische praalfeesten, geraakte in diep verval, men wilde er zelfs een fabriek van maken, het afbreken, maar thans is het in al zijn glorie herrezen. En staat, mede door het verhaal van Willy Vandersteen, in het brandpunt van de belangstelling.

Johan de BRABANDER.

DE SCHAT van BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

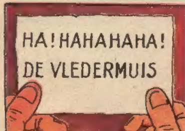
Onze vrienden kwamen naar 't kasteel om de dief, vermomd als vledermuis, te ontmaskeren. Maar de schat is gestolen...

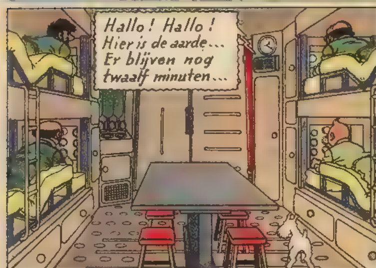

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Kuifje en zijn vrienden stapten in de raket die naar de maan moet vertrekken. Alles is gereed. Er blijven nog enkele minuten...

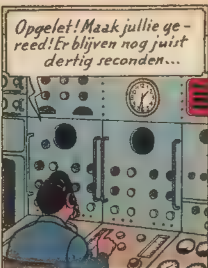

(Wordt voortgezet.)

Verhaal door
J.-P. NORTON
Geïllustreerd door
Fr. CRAENHALS

of opwond, net zoals de Rosse het beval. Ze moesten heel voorzichtig te werk gaan, anders kreeg Blauwbaard de vlieger op de kop en zou vast en zeker van de paal vallen. Langzaam manœuvreerde Hugo zijn toestel op de juiste hoogte en bracht het dan, haast onmerkbaar, dichter bij de paalpunt. Toen Blauwbaard dat vreemd ding merkte, zette hij z'n staart op en snoof eerst wantrouwig... nog eens... en nog eens.

— Dat is lever, dacht Blauwbaard, zo waar ik hier zit.

Hugo had de bewegingen van de kater aandachtig gevolgd en richtte zijn vlieger nu zo dat Blauwbaard duidelijk zien kon wat er in de doos lag ..

— Ooo! riepen de nieuwsgierigen, die met de nek in de lucht naar het zonderling schouwspel stonden te kijken.

Een ogenblik hield Hugo z'n hart vast, dan jubelde hij van geluk... Blauwbaard had de sprong gewaagd en zat veilig op de vlieger.

De last was zwaar voor het broos toestel en het maakte een gevaarlijke duikvlucht. Hugo liep zo vlug hij kon, wond de koord op, dan kwam ook de wind hem te hulp en herstelde het evenwicht...

Toen Blauwbaard eindelijk op de veilige grond stond, was de lever spoorloos verdwenen... De kater likte zijn snor bedaard af en stoof dan met de staart in de lucht de bakkerswinkel binnen.

De dikke bakkersvrouw straalde van geluk en ze begon dadelijk een appeltaart, zo groot als een karrewiel en rijkelijk bestrooid met poedersuiker, aan stukken te snijden. Hugo en zijn vrienden smulden om ter meest

— Wel Blauwbaard, zei Hugo, je zegt niet eens « dank je, kameraad » !

— Miauw, miauw, antwoordde de kater en streelde langs Hugo's blote benen.

— Kijk me dan aan, zei de bakkersvrouw. Wat 'n vriendschap !

Van die dag mocht Hugo de witte kater iedere dag over de rug strelen en trouw vergezelde Blauwbaard zijn jonge redder op iedere wandeling, behalve wanneer hij naar de paal ging. In dit geval maakte Blauwbaard een grote omweg

VOLGENDE WEEK
lees je in Kuifje een boeiend verhaal :
DE LAATSTE SCHERMUTSELING

DE REDDING van Blauwbaard

HUGO LANDUYT ging gewoonlijk langs de steenweg naar school, doch die Zaterdagmorgen had hij nog veel tijd en wandelde over de zeedijk naar het dorp toe. Een lichte bries woei hem door het stroblond haar en hij vond het leven mooi. Aan de muziekkiosk wou hij afslaan, toen hij enkele mensen zag staan die allemaal naar boven keken. Wat mocht er in die blauwe hemel wel te zien zijn ? Ha, daar zag Hugo het al. Een witte stip boven op de paal van de hoogspanning, die na de Winter buiten gebruik was gesteld. Alleen die paal stond er nog, omdat men er geen blijf mee wist.

— Dat is Blauwbaard, de kater van de bakker, vertelde de Rosse, een rakker van een jaar of vijftien. Een hond maakte hem aan het schrikken en hij kroop tot boven op de paal. Nu kan dat arm beest natuurlijk niet meer naar beneden !

Tijdens de lessen dacht Hugo voortdurend aan de kater. Hij kende Blauwbaard, want hij ging iedere avond om brood bij de bakker. Blauwbaard lag dan gewoonlijk tussen de geurende melkbroden, de kramiek en de podoemmekes om de laatste warme zonnestralen op te vangen. Blauwbaard was een fiere, ongenaakbare kater, die de liflafjes van sommige klanten absoluut niet verdragen kon. Hugo had hem eens over de kop mogen strelen en sedertdien kwam Blauwbaard de jongen steeds vrolijk tegemoet gesprongen en volgde hem, op afstand zoals het een ongenaakbare kater past, tot aan z'n woning. « Dag, Blauwbaard », riep Hugo dan en dat vond de kater heel erg sympathiek. Nu zat hij daar hoog en droog, maar alles behalve veilig, want de paal was ten minste dertig meter hoog en naar de top toe zo dun als een naald..

Om vier uur kwam Hugo opnieuw langs de kiosk. Er stonden nu geen nieuwsgierigen meer. Een pompier stond naast de paal en pakte z'n materieel bijeen. De Rosse woonde niet ver vandaan en wist, dat de pompiers getracht hadden Blauwbaard te bevrijden. Hun ladders waren wel tien meter te kort. Ze hadden hun netten uitgespannen en de kater geroepen en gefloten, maar het dier snapte hun bedoelingen niet.

Ten slotte kan men geen mensenleven op het spel zetten voor een kater, al heet hij dan ook Blauwbaard, en daarom hadden de pompiers hun spullen weer opgeborgen.

— Wat zal er nu met hem gebeuren ? vroeg Hugo.

— Wat wil je ! Hij zal van uitputting naar beneden tuimelen

Katten komen steeds op hun poten terecht, dacht Hugo, maar van die hoogte zal Blauwbaard toch zijn nek breken, dat staat vast. Ha, neen, hij wou er liever niet aan denken. Blauwbaard dood, vermorzeld... neen, er moest naar een middel gezocht worden om het dier te redden

Heel de nacht maakte Hugo plannen, ze werden hoe langer hoe gekker en dansten en sprongen in z'n hoofd. Het was Zondag en na de mis zag hij kans vlug even tot bij de muziekkiosk te lopen. Er wandelde veel volk over de dijk, doch niemand bekreunde zich nog om de arme Blauwbaard, die nog steeds als een witte vlek hoog boven op de paal zat. De bakkersvrouw stond met roodbeschreide ogen in haar winkel.

— Ik koop een andere kat voor je, troostte de bakker, huil nou niet meer !

Maar Katrien snikte opnieuw.

— Hoor je dat ? vroeg de Rosse, die zijn dagelijks slenterpartijtje over de dijk en door de duinen maakte Waarom nu zoveel tranen laten voor een kat ?

— Als onze voetbalploeg verliest en als onze geliefkoosde renners het niet kunnen halen in de Ronde, maken wij daarover toch ook heel wat drukte, merkte Hugo op. Hij begreep het verdriet van de dikke, goedige bakkersvrouw best, want hij maakte ook zorgen over het lot van Blauwbaard

Na het middageten riep Hugo al zijn makkers bij elkaar om te overleggen wat ze voor de witte kater konden doen. Marcel, bijgenaamd De Droge, Jaak, Fred en Jan hadden het recht het hoge woord te voeren, want ze waren « van de bende ». De Rosse mocht wel luisteren, maar stemrecht kreeg hij niet; hij behoorde tot een andere ploeg.

Fred stelde voor een grote trap in zand te bouwen . dat zou zo maar eventjes zes maanden werk hebben gevraagd ! Jaak wou Blauwbaard met een lasso naar beneden halen, doch het dichtst bijgelegen gebouw was nog zestig meter van de paalpunt verwijderd. Wie zou zo'n lange lasso kunnen hanteren ? Jan vond het beter, een dik hooitapijt onder de paal te leggen en de kater er toe te verleiden naar beneden te springen. Welke boer zou bereid zijn heel zijn hooizolder te laten leeghalen voor Blauwbaard ? En of dat zou volstaan om de schok te breken ?

« We zagen die paal over, zei De Droge, kalm. Als we het voorzichtig doen komt de punt langzaam naar beneden en zo krijgt de kater de kans op het laatste ogenblik te springen zonder zich pijn te doen. »

Lang niet zo kwaad, doch hoe zouden de vroede gemeentevaderen dat opnemen ? Hugo zat met zijn hoofd in de handen, dat deed hij altijd wanneer hij diep nadacht, en riep plotseling :

— Ik heb het gevonden ! Over tien minuten iedereen aan de muziekkiosk !

Zonder de vragen van zijn vrienden te beantwoorden, liep Hugo naar huis en kwam enkele ogenblikken later terug met zijn vlieger.

De vlieger was vierhoekig, met drie banden zeildoek. Alvorens hem op te laten bevestigde Hugo in het midden een sigarendoos, waarin hij een stuk lever had gelegd. De slagersvrouw had het gegeven

« Daar is Blauwbaard verlekkerd op ! » had ze hoopvol gezegd. De vrienden begrepen nu op welke wijze Hugo de kater hoopte te redden.

Héhé, dat zou lang niet makkelijk zijn !

De vlieger moest immers vlak naast de paal worden gebracht, zodanig dat Blauwbaard de moed zou vinden te springen. De lever zou daarbij een beetje helpen

Gelukkig was de wind net zoals Hugo wenste : krachtig, doch laag bij de grond. De eerste keer was de vlieger juist op de hoogte van de paal, doch op te grote afstand. Het tuig was moeilijk te hanteren Zo'n vlieger wil immers hoog, hoog de wolken in en niet blijven hangen op dertig meter boven de grond.

— Niet zo vlug, hoor ! zei Hugo, kom maar wat lager, vriend !

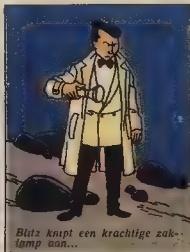
Hij wond het touw op en ging langzaam achteruit over de dijk. De Rosse ging aan de voet van de paal staan en riep de nodige aanwijzingen naar Jaak. Deze riep ze aan Fred en zo verder tot bij Hugo, die af-

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

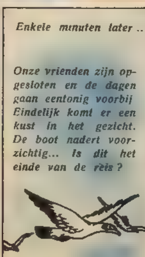

(Wordt voortgezet.)

De koppige tand

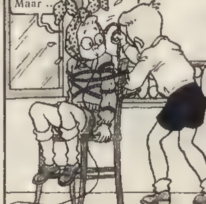
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN TIBET

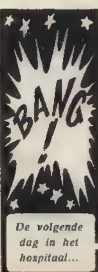

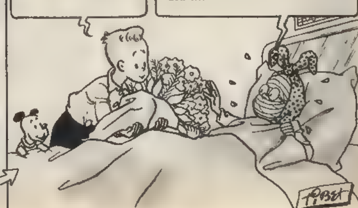

De negers van het eiland Haïti kwamen in opstand. Durand, een blanke geneesheer, werd gevangen genomen, doch Eustache, zijn trouwe knecht, zal hem trachten te bevrijden ..

OPSTAND IN SAN DOMINGO

TEKENINGEN VAN CAPRIOLI

Eustache en Pedro waren slechts dertien kilometer van San Domingo verwijderd en in twee uur bereikten ze de stad. Overal puinen en wanorde ! De kathedraal, waarin het stoffelijk overschot van Christoffel Colombus rustte (later heeft men dit naar Havana overgebracht), stond ongedeerd, doch hier en daar waren er nog vuurhaarden en geen enkele blanke was heinde en verre te bespeuren ..

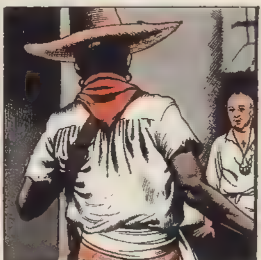

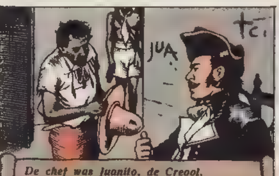

(Wordt voortgezet.)

DE RING VAN GIBIL

Onze vrienden kregen de toelating het eiland Pasjoetan te verlaten. Een hoofdman en twee slaven begeleiden hen naar hun boot. Op het ogenblik dat ze voorbij een tempel komen, kan Nasir Abu niet aan de verleiding weerstaan enkele platen goud mee te nemen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

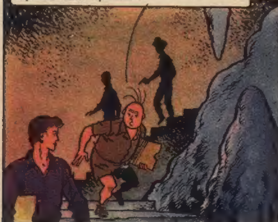

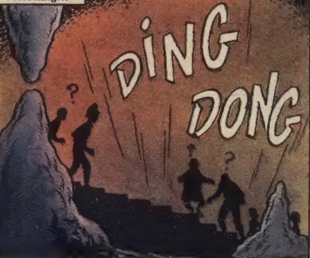

(Wordt voortgezet.)

(Wordt voortgezet.)

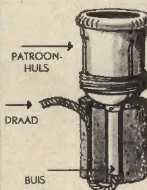
KNUTSEL MET ONS MEE...

MAAK ZELF DE LAMP VOOR JE SCHRIJFTAFEL

DE LANGE WINTERAVONDEN STAAN WEER VOOR DE DEUR EN OM JE HUISWERK TE MAKEN EN « KUIFJE » TE LEZEN 'S AVONDS, HEB JE EEN LAMP NODIG. JE ZIET NATUURLIJK LIEFST EEN ORIGINELE LAMP. WELNU, WAAROM ZOU JE NIET PROBEREN DIE ZELF TE MAKEN ? HET IS NIET MOEILIJK EN ALS JE EEN BEETJE HANDIG BENT, SPEEL JE HET KLAAR IN EEN UUR.

WAT heb je daarvoor nodig ? Een fles of een vaas met smalle hals, cellofaan of rafia, een hulsfitting, een stopcontact, electrische draad, het geraamte van een lampekap. Indien je al deze benodigdheden niet bij je thuis kunt vinden, moet je ze natuurlijk kopen, doch ze zullen niet veel kosten.

De kleinsten zullen de draad moeilijk met de hulsfitting kunnen verbinden, maar met een beetje geduld krijgen ze ook dat voor elkaar. Je vader of je grote broer zullen trouwens graag een handje toesteken. Misschien vragen ze niet beter dan mee te knutselen !

We gaan het glas van onze fles of vaas natuurlijk niet doorboren, want dat is specialistenwerk, doch steken de hulsfitting in een houten stop die op de hals van de fles of vaas past. Deze stop moet zowel vertikaal als horizontaal doorboord worden, zodat de draad er bij het begin van de hals kan uitkomen. Zo je het geheel niet erg mooi vindt, kan je het bekleden met isoleerdoek.

Het geraamte van de lampekap kun je bekleden met cellofaanbanden in heldere kleuren. Cellofaan is echter doorschijnend en daarom moet je de binnenkant bezetten met een stukje stof, best neem je een lapje zijde. Pas op ! De kleuren moeten bij elkaar passen. Indien je niet met zijde, naald en draad kunt omspringen, spreek je je zus maar eens vriendelijk aan, ze zal je met raad en daad bijstaan.

De foto, hier rechts, toont je een lampekap in cellofaan. Rafia kan cellofaan (broos en moeilijk te verwerken) best vervangen en dan heb je niet eens een voering nodig.

Je moet eerst de draden van het geraamte bedekken en dan span je de cellofaanbanden of rafiastengels vertikaal van boven naar beneden. Daarna vlecht je er de cellofaanbanden, of de rafiastengels van een andere kleur, horizontaal door. Bekijk de tekening. Tracht regelmatig te werken, de draden niet te strak en ook niet te los spannen.

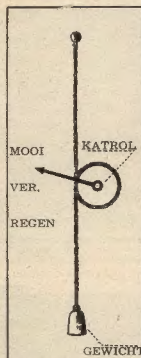

Het laatste bandje maak je met wat lijm vast.

Om cellofaan opeen te kleven, bevochtig je de twee kanten en leg ze op elkaar. Rafia kun je stevig vastknopen.

EEN ORIGINELE BAROMETER

MORGEN is het Donderdag en heb je een vrije namiddag. Zal het mooi weer zijn ? Er is geen barometer in huis en daarom gaan we er zelf een knutselen.

Neem een touwtje van ten minste zestig centimeter lang en van zeer goede kwaliteit en leg dit gedurende vier en twintig uur in zoutwater. Gebruik hiervoor keukenzout en wees er niet te zuinig mee. Laat het touwtje dan drogen.

Intussen zaag je een plankje van de afmetingen van je koord (zie tekening). Met een stalen naald maak je een uiteinde van het touw op het plankje vast. Een beetje lager rol je het touw — eenmaal slechts — om een katrol (gebruik hiervoor eenvoudig een mecanowieltje) die op de plank wordt bevestigd. Aan het andere eind van het touw hang je een gewicht (niet al te zwaar) en je barometer is kant en klaar.

Naar gelang de vochtigheid van de lucht zal je koord inkrimpen of uitzetten. Je zet dan een pijltje op de katrol en na enkele dagen zorgvuldige waarneming kun je op de barometer de verschillende punten aanduiden : **mooi, veranderlijk, regen, enz.**

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE – ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

ONZE LEZERS ZIJN GOEDE REPORTERS

In Nr 35 van ons blad publiceerden we op deze pagina een oproep tot onze lezers om ons een exemplaar van hun beste vacantiefoto op te sturen. We hebben er vele gekregen en brengen er nu enkele van de beste. Na dit resultaat mag men wel zeggen, dat onze lezers hun blad met vrucht lezen, want ze onthullen zich hier als echte reporters : ZE KUNNEN GOEDE EN INTERESSANTE FOTO'S MAKEN !

Foto's Nr 1 en 2 werden gemaakt door mej. Caty Bach Kolling van Hilversum, in het miniatuurstadje Madurodam te Den Haag. Foto Nr 1 stelt de haven voor met op de achtergrond de « Willem Ruys ». Op foto Nr 2 zien we een ravijn met spoorbaan. Kijk naar de verhouding tussen de mensen, het schip, de benzinetanks en het treintje. Caty wordt een fijne fotografe !

De foto's Nr 3, 4 en 6 werden gemaakt door Peter Haegen van Amsterdam. Nr 3 stelt de boekenstalletjes ofte bouquineries van de Seinekaaien te Parijs voor. Nr 4 toont het Palais Chaillot, genomen van op het hoogste platform van de Eiffeltoren, en Nr 6 stelt de televisiezender van de Eiffeltoren voor. Knap werk, Peter !

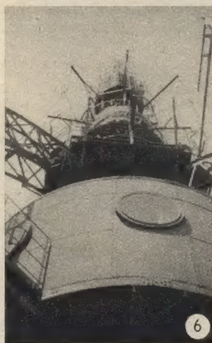

Foto Nr 5 werd gemaakt door Marc Vermang van Aalst. Ze is uitstekend van compositie en beeldscherpte. Marc doopte zijn beste vacantiefoto : Geboortegrond. Foto Nr 7 werd genomen door Hugo De Smedt van Evere, te Ingelberg in Zwitserland. Dat ezeltje op het voorplan is echt grappig.

De laatste foto in de reeks werd genomen tijdens een Kuifje's vertoning te Middelkerke. Langs heel de kust bracht de poppenspelwagen van Kuifje veel plezier.

HET SEIN STAAT OP ROOD

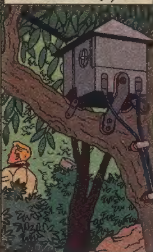
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

Bandieten hebben van de regering een losprijs geëist. Indien dit bedrag niet overhandigd wordt, zullen maatregelen getroffen worden. Onze vrienden volgen een spoor...

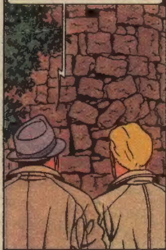

(Wordt voortgezet.)